

даха между народа ни вавилония и гибелни противонародни и вредни за обществото идеи“. Следъ това, при възбуденъ духъ, той развива възгледа си чрезъ следната градация, предложена отъ една ефектна метафора:

„Попада се зората съ лжчитѣ на национално образованіе изъ нашия кръгзоръ. Подиръ малко голѣмата звезда ще освѣтли народа ни и ще се разпрѣснатъ фантомитѣ, които сж сѣнки на несществуващи ношни видения. Занимавай се здраво за щастіето на народа ни. Твоитѣ разговори трѣбва да се отнасятъ къмъ това. Твоитѣ мисли тоже трѣбва да иматъ това направление. Каква полза отъ твоего богатство, ако не обогатишъ и бедния народъ? Каква полза отъ твоята индивидуална свобода, когато виждашъ, че твоитѣ сънародници робуватъ? Каква полза отъ твоята лична слава, ако тя не се отразява и върху народната слава? Както въ всѣко цѣло се съдържа и едната частъ, така и въ народното щастіе се намира индивидуалното щастіе“.

Образна речъ, повторение, паралелизъмъ, амплификация, антитеза, строго издържана стилна верига и закланателенъ тонъ издигатъ това развитие до хубавъ риториченъ образецъ. На подобенъ примѣръ се натъкваме въ друго писмо на Селимински до цариградски приятели, отъ 1861 г. Този пътъ, по поводъ на пристѣпа за национална черква, който хвърля въ необикновена тревога всички будни българи, той, вѣренъ на темперамента и на идеалитѣ си, ще насърдчава така борцитѣ, прибѣгвайки до обращения, заклевания, акумулация и драстично-саркастично изобличение:

„Позоръ, господа сънародници! Народъ отъ шесть милиона още да се намира въ пасивно състояние подъ властта на омразнитѣ фанариоти! Но най-позорното е, дето единъ народъ доброволно предава оржжието въ ржцетѣ на неприятеля, който си служи съ това оржие въ време на сраженията противъ онзи народъ. Ние безумно поддържаеме фенерското духовенство тукъ-таме въ нашитѣ общини. Когато злото иде отъ другаде, е по-гърнимо, откожкото когато иде отъ нашето безуміе. Никога жъ фенерското проклето духовенство не е пожелало да изслуша просбитѣ на нашия народъ, съветитѣ на благоразумнитѣ си приятели, заповѣдитѣ на правителството, гризенето на съвѣстѣта си поради своитѣ престѣпления. То се гаври съ сжщото разбойничество, както по-напредъ. Щомъ като народътъ ни изрита фанариотитѣ, последва гангрената на безпаричието. . . Ако ние постоянно, ще видимъ, че следъ малко гангрената ще изяде цѣлото тѣло. . . Щомъ падна фенерската маска, народътъ ни изрита тази пагубна зараза. Сега фанариотитѣ, притѣснени отъ глада, ни наричатъ братя и благороденъ народъ. Завчерашната имъ над-